

9000

MEIE MATS

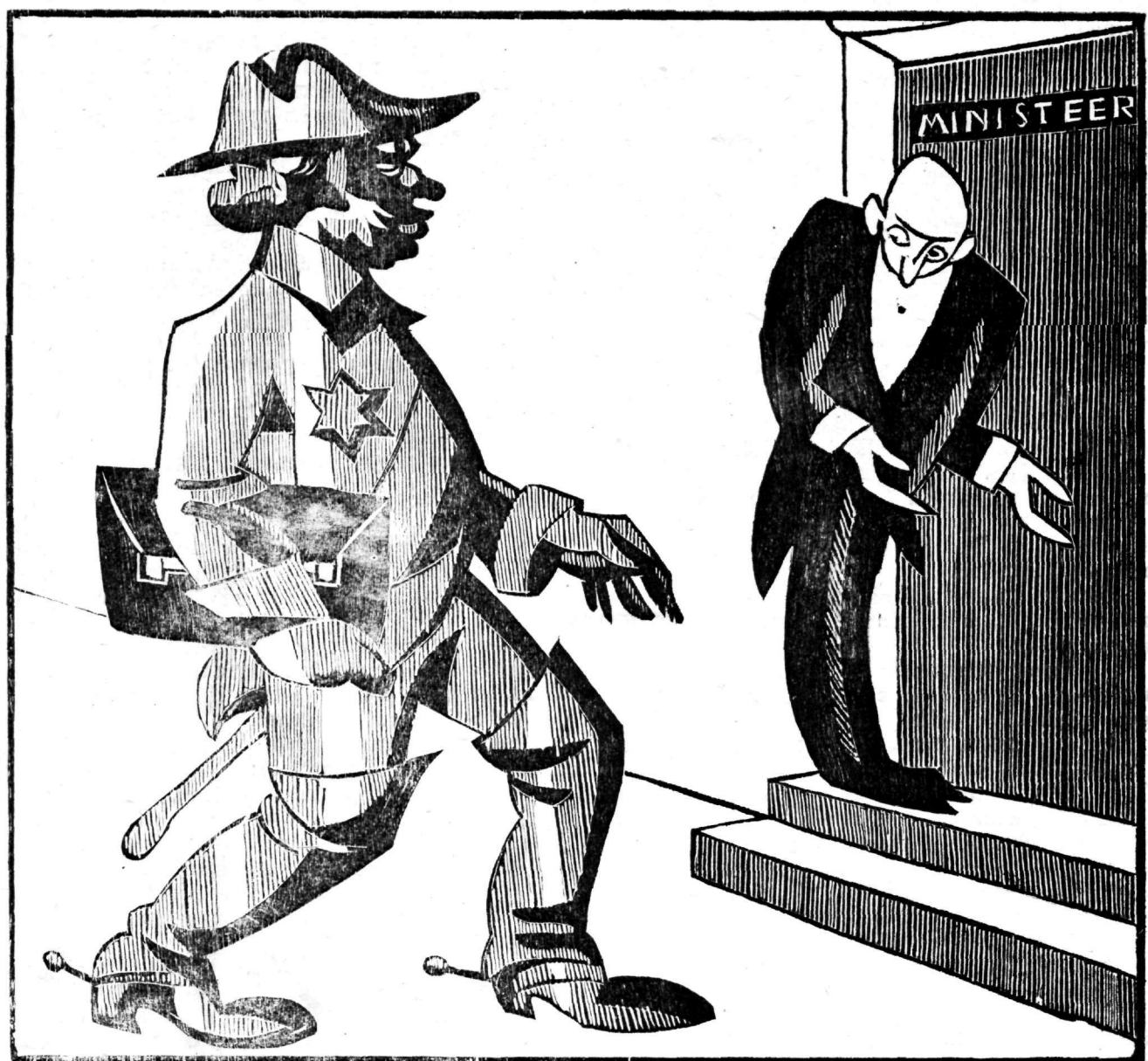
NR. 5

1922

Callinn. Harju t. 45
Imuh 2 korda kuus

20 aastakäik, Märts, 4.
Üksik nr. 10 marka

Kui Peeter oma sennisest seisukohast lahkuma peab, siis saab ta kindlasti koha kusagile ministeriumi, sest seal peetakse lugu väga Wene „spetsialistidest.“

Kuidas mind warastati.

I.

Sõitsin kord raudteel, taskus oli mul umbes kümmetuhat marka puhast. Kupees istusime kahekesi: mina ja veel keegi kahtlase välmusega isand.

Päewawalgel arwasin, et see isand tingimata kawatseb minu liikumat warandust ülekohtu teel omada, ja kui õhtu tuli, olin walmis pead pandiks panema, tõenduseks, et minu naaber pole muud keegi, kui kõige kardetawam, kawalam waras, kes walmis iga juhupeale.

Hea, — mõtlesin mina, pead üle nari ääre alla sirutes ja silmega oma kahtlast naabert mõõtes. — Meie sinuga, wend, kunagi veel kokku puutume!.. Sina oled kawal, aga ega minagi wiimastest sordist pole! Eks waatame...

Minu pea töötas palawikusfarnase kiirusega.

— Kui ma uinun, — mõtlesin, — siis ta iingimata pöörab pahempidi minu taskud, leiab minu rinnataskust raha ja koristab... Tähendab — ei tohi üldse uinuda, kui raha peidetud pole. Kas ei wõiks neid wast ülemlkonduktorile hoiule anda?.. Kuid kas wõib kindel olla, et ta hommikul kõlke maha ei salga, tähendab, et ta mingisugust raha pole näinud. Ehk teha nii, minna pejemisruumi ja peita raha elektrilaterna... Muudugi, nii wõiwad nad hommikuni peidetud olla. Aga äkki keegi leiab ja omale peab?...

Lõpuks leidsin, et kõik need plaanid kõlbmatud on.

— Kas mitte raha reisikohwri peita ja wiimase kõiega jalge külge siduda? Waras liigutab reisikohwrit, side liigutab mu jalga, ma ärkan, kargan wargale kallale ja tuubin ta pehmeks...

See mõte oleks väga ilus, kui waras ehne wannuks, et ta köidikut, mis jala ümber seotud, noaga läbi ei lõikaks.

Sarnast wannet temalt saada oleks aga mõtetu, sest isegi wannet murdes ei näpista neid südametunnistust...

— Annan parem talle lihtsalt paarjada marka, tingimisega, et ta esimesel jaamal minna läheks. Aga — küsib — miks? Wast tõstab kisa...

Kaua mürdsin pead, ja lõppude lõpuks peatasin ühe mõtte juures, mis näis kõige ajakohasem.

— Mul palju taskuid — mõtlesin. Kui jaotan raha taskudesse — igasse teatava osa, waras wõtab raha ühest taskust ja kaob, mitte aimates, et igas teises taskus jama palju... Paremt kaotada mul sadat paar, kolm, kui kümme tuhat — see on selge. Paremt wähenendada riisikot paar-kolmkümmend korda, kui kõike kaalu peale panna!

Hakkasin arwama.

Kuuel on seitse taskut, westil neli, ei, kuus, sest sisepool ka kaks. See teeb kokku kümneist. Pükstel — kaks külgedele peal, üks taga nõõbiga. Kui veel palitu selga panna... sellel on üks, kaks... wõis taskut — kokku kakskümmendüks taskut. Kui asetame igasse tasku nelijada marka... jääb järele veel üks tuhat kuusjada marka. Kuhu

siis jeda paigutada? Saapasääre? On kõige kindlam koht! Kõige lahtisemad on palitu wälistas-kud. Nad nii kiisawad silma, et isegi kõige ausam inime oma jõudu peab koguma, et sinna mitte silma ja sõrmi heita. Aga kas ei wõi wast nii teha, et palitu kahest taskust raha pükste ja westi taskuisse paigutada. Ehk jätta palitu taskuisse mõnikümmend marka — las' wõtab, wõllarööp. Kuid nüüd jääb järele veel paarjada marka, kuhu jeda paigutada... Wõib kuue tasku? Misjugune rumalus... tahtsin ütelda — reisikohwri? Kus on reisikohwer?... Aa, siin! Aga imelik on — miks see liigub?

Ja tõepoolest minu reisikohwer liikus, pääline kaas awanes ja sisekusest roomas minna midagi mao jarnast — ilus lätikaw kui kee kalliskiwidega. Mind imestas pööraselt naiste omadus — weiderdada: ma sümapiik leidsin, et siin kawala weiderdusega tegemist! See polnud madu, waid naise roheline pluuse warrukas. Nägin naist tema täies koosseisus. Ta puudutas mu öla, silitas kuuehõlmi ja sõnas:

— Oi, kui igaw! Tahaks teatri — veel pole hilja? Kui palju on kellaaeg?

Ma haarasin kää kella järgi, ja ärkasin jahmates.

Ei olnudki naist. Ta oli kadunud, ja mitte üksi, waid temaga ühes oli kadunud ka minu kahtlane naaber.

Waatasin ümber. Kupee oli tühi.

Haarasin kää tasku. See oli tühi.

Haarasin ehmatuses peast kinni, rõhusin rusikad oimkohtele, pigistasin pealuud. Ka seal kõlas peale rasket und — tühjus.

Nii warastati mind esimest korda eus.

II.

Teine wargus oli märksa wäheema summa peale korraldud. Lihtsalt, hulksu kord suwitades Wiitna metsas, äkitselt kargasid paar määrdind nägudega meest puie warjult ja warastasid — minu enese. Kordan veel, see wargus oli warastele wähem kasutoow kui esimene wagnis, sellepärast, et mul polnud markagi ligi ja mina ise maksan deti — mitte midagi.

Rööwliid haarasid mind, sidusid mu kinni, tõstsid wankrisse ja ahwardasid:

— Mõtle ära jooksta, — teeme su waiksaks.

— Milleks teil mind waja? — küsin uudis-himul. — Leidsite nüüd wast wärtasja!

Nähtawasti ei jätnud ma meestele head muljet. Üks habemik müksas mind selga ja ütles:

— Saame sinu eest hea lunastusraha.

Imestasin.

— Mi—nu eest? Kas ma tõepoolest kellegile tarwis olen?

— Sinu jugulased lunastawad sind wälja.

— Sugulased? Wõi neil muud tegemist pole kui mind wälja lunastada. On mul üks onu, kuid see poob enese parema meelega oksa, kui minu eest marga wälja annab.

— Saame sinu eest kümme tuhat!

Mind, kes arwastab, et ma kümme markagi wäärt pole, röömustas wäga teadmine, et mind isegi wõllaroad — kümne tuhanda peale hinnanud, ja edasi arwastab, kui niisugused inimesed, kes iga ausat kodanikku „miskiks“ ei pea, mind nii kõrgelt hindawad, siis hindawad kõik teised — minu sarnased — mind weel palju kõrgemalt.

— Ei hakka teiega kauplema. — ütlesin pead wangutades, — sellepärast, et see a'andab mind. Kui teil aga kuidagi wõimalik oleks minu eest raha wälja pressida, ei keelaks ma teile kümmecki tuhat marka, sest siis teeniks meie mõlemad. Kuid ma ei ütle seda. Mikspärast? Täiesti lootusetu ettewõte — minu eest ei anna keegi markagi!

— Sul on sõbrad, — ütles wanamees pahaselt.

Naersin kibedalt.

— Sõbrad! Olen kõrwuni nende wõlglane! Ma wõtsin raha, kellelt aga sain. Kui teie saadik ilmub minu sõprade juure, siis wangistawad nad tema, kuni minu wõlad tasutud. Ja ütlen weel kord — teie pole kunagi rumalamat tegu korda saatnud, kui see, et minu warastajate Sarnaste wõtetega langeb teie äri warsti kokku. Mina olen äriliseft seisukohalt waadates, mitte positiiwne ei ka mitte nullile wõrdne, waid negatiwne suurus!

— Ajage mulle tuul jalge alla kuni weel hilja pole.

— Kiri kirjuta! — kätatas wihaselt wõllaroad. — Nõua lunastusraha ehk meie tapame su, kui koera.

— Kellele ja kellelt? — imestasin. — Kellele kirjutate? Rotshildile? Hispaania kuningale? Rahaministrile? mõnele tõusikule? — ütlen weel kord — ükski hing siin ilmas ei maksa minu eest markagi. Mis ma olen? Imestustärataw olewus, geentus — kelle eest igamees annab ükskõik misuguse hinna?! Warastajate... kas teie tõepoolest ei leidnud midagi paremat... Kus teie silmad olid?

Minu hääl oli kindel — mehed sattusid segadusesse.

— Sarnasel juhusel meie su tapame, — tähendas üks meestest.

— Jälle ettewõte! Ühesti rumaluseft teise. Ise niisugused haritud rööwliid ja kõnelete kui... tõesti teab kes. No hea küll, teie tapate minu maha, misugune on teil sellest kasu? Aga kui wabaks lasete — lähen linna ja kiidan teid iga wastutuli ja ees. Kirjutate ajalehtis, kui julged, kui kõrgemeelsed teie olete... Teie kuulsus kaswab. Waefted ülistawad teid ja la Rinaldiini ja rikkad püüawad üksksteise wõidu omi sõpru, sugulasi, weel enne nende wangilangemist wälja lunastada.

— Pealegi ise linna jõudes, püüan ma tingimata rikkaks saada, s. o. „karwafeks minna“ ja siis kui jumal aitab, langes ma teie küüsi, ning siis maksab iga pank minu eest — kui palju aga nõuate. Lasete mind wabaks — ah? Kurat on tõepoolest minuga!

— Kurat on tõepoolest temaga — sõnas üks

wõllaroad, minu jalgu ja käsa wabastes, sõnas — kao iga nelja kaare poole.

Wiimast soowi katsusin waid osalt — ja jooksin — kuidas aga jalad kandsid — kodu poole, õndsas teadmises — et minu nahk kaunis kõrge hinna alla arwatud, kui see aga tulumaksu inspektorite kõrwu ei puutuks?

III.

Kolmas ja tänapäewani wiimane wargus — on kõige alatim, lugu ise on järgmine:

Minul oli sõber Fried ja oli mul südamesõber wäikene Alma, 18-aastane — punapõseline walu-latu tüdruk.

Mina armastasin neid mõlemaid, nii kui seda seadus ja loodus nõuawad. Seal juhtus, et ühel ilusal päewal nägin — minu sõber Fried ja südamesõber Alma — minu wastu wõdraks jäid — mind üllatas see nähtus ja pahandas weel enam, sest Alma oli tänini ainult minu südamesõber olnud, nüüd aga...

— Millest see? — mõtlesin.

Kadus aasta. Waheajal olid Fried ja Alma ükssteist täielikult leidnud. Kuid mina polnud oma küsimusele tänini weel mingisugust wastust leidnud.

Uing juhtus, et aasta pärast nende poole külla sõitsin. Friedi polnud kodu, mind wastu wõttis emand Alma.

Afetasin end leentoolile ja tumeda pilguga minu wastas seiswa Alma kaju mõttes, küsisin:

— Onnelikud?

Ta naeratas.

— No, muidugi!

— Kuulake, ütlesin ärrituses: üteltge mulle, miks hakkajate teda armastama ja unustajate mind? — millega wõitis ta teid?

Peale mõneminutilise waikust, naeratas ta jälle ja sõnas:

— Teile näib see wagt imelik olema, aga Friedi hakkasin armastama ühe luuletuse pärast. Sarnast luuletust wõis kirjutada ainult kõrgeandeline luuletaja ja tõsine armastaja. Ja kui ta selle luuletuse mulle ette luges, siis pühendasin talle esimese suudluse.

Ma laotasin käsa.

— Fried kirjutas ilusa luuletuse?! Küll sellest ta wõib riimida „küla“ „kartuliga“ „karu“ „lamastega“ — tunnen teda wäga hästi. — Wististi siisuta luuletuse kirjutas teile?

— Eksite — sõnas. — Luuletus on wõrdle-matu. Nii kirjutab ainult sündinud luuletaja. Selle luuletuse kirjutas ta armastuseft minu wastu — rohkem ta ei kirjutanud.

— Aga kuidas see algab? Kas mäletate?

Ta pööras silmad lakke ja algas:

Lahkumisööl nägin hirmust ma und — õudne ta oli: ma sõitutin sind, paadis, — meid loksut'd hirmsad lained, äkitselt — painus jõud kaitusas wenet — ja udu meid warjas... midagi lahutas meid — kui teras wangkongis haljas... ja

KIRJU KARSKUS.

„Keegi herra“ leiab, et Tallinna elu pisut kirjum on kui Riias.

Ajalehest.

Noh naisuke, oli mul Riias küll kirju elu, kuid Tallinnas on siiski kirjum

Sobiv

— Ei, ei minul ei ole vast laasin ühe mehe ameti dahi teha polnud.

— Aga, kas mina ei saada? See mulle kui lood

Ütle

„Too tuhvlid siia!“
teidukaambriist waagna täie
„Kas ja kala ka taha

Read wabariiklase päewaraamatust.

Ma kargasin istmelt ja emanda A. kätt haarates, sõnasin:

— Kuulake! See on ju minu luuletus!! Ma kirjutasin selle ja näitasin Friedele. Friede palus seda temale wälja kirjutada...

Mudus kahwatas. Tema riid lainetas.

— On see võimalik?

— Wannun teile — see on minu luuletus.

Ta käed langesid jõuetult.

— Mis siis... nüüd peale hakata?

Waatlesin teda ja sõnasin.

— Esmene teie suudlus oli wargale; andke teine — omanikule!

— No, aga ma teda armastasin terve aasta selle luuletuse pärast!!

— Niisugusel juhusel, — tähendasin mõrudalt, tema piha ümbert haarates, — peame meie selle warastud aasta häwitama!!

Ja see aus naisterahwas halastas waeße warastatu peale, ja naeratas talle, ning awaldas oma nõusolekut „warastud aasta“ tagasiwõtmiseks, A. A. — kojär.

Jumal tänatud, uus paawst on jällegi waltitud ning kümned tuhanded inimesed tema käest õnnistust saanud, mida ta Watikani rõdult nagu käesest alla puistas. Et Eesti wabariik muu seas ka Rooma paawsti poolt „de jure“ on tunnustatud ja meil temaga diplomaatiliselt „suhelda“ tuleb, siis pole üleaarune, kui me endid mõne Watikanis maksma kojakombega tutwustaksime, mis wäga tarwilik on teada meie diplomaatlistel esitajatel, kel paawstiga kokkupuutumist tuleb.

Rooma paawsti kojast maksab weel wana ilus komme — meile küll natuke wõõrastaw —, et igauks, kes paawsti jutule wõetakse, on kohustatud pühajäsa jaapakanda suudlema. Ei tea, miks just jaapakanda? Wõib olla, sellepärast, et paawstid enamasti wäga wanad on ja suu peale suudlemine mõnelegi wast raskust wõiks sünnitada. Ei tee ju wiga jaapakanda suudelda, kui jalg ülewalt hoitakse, aga ma mõtlen, kui paawst juhtub jalg silmapilgul jalga wastu maad suruma, siis wõib ilusti mokaadest ilma jääda...

Kui meie kirikus „kari“ sisse jeatakse, siis

KUI WENE WAIMU WALJA AETI.

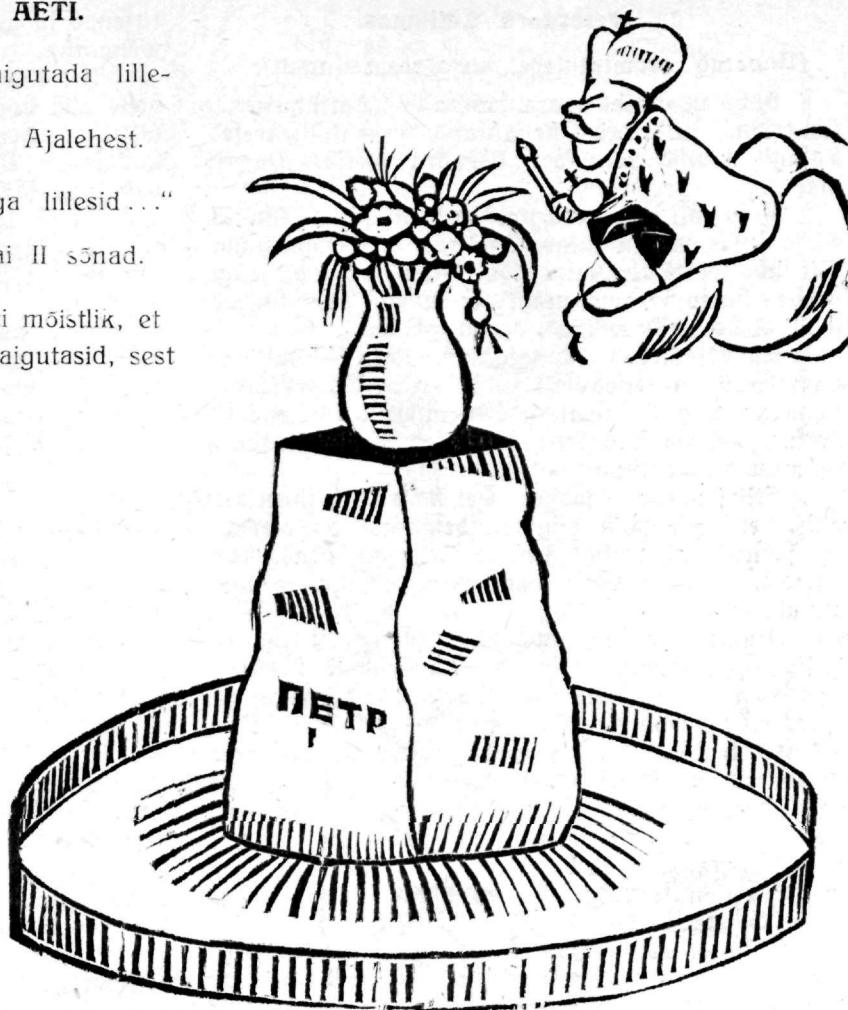
Peetri kaju asemele paigutada lillewaas.

Ajalehest.

„Ma armastan nii väga lillesid...“

Nikolai II sõnad.

Nikolai II waim: „See on ometi mõistlik, et nad Peetri asemele selle lillewaasi paigutasid, sest ma armastan nii väga lillesid...“

koht.

le anda teile tööd. Eila
st lahti, sest et tal mi-

wõi selle kohta omale
ud.

(Tuulispää.)

üksis mees. Naine tõi
kartulisi lauale ja küsis:
d?"

ei oleks üleliigne muu seas ka jeda ilusat kom-
met sisse seada — ta ärataks kahtlemata au-
kartust kirikuisjade vastu ja kinnitaks koguduse
liikmete usku. Ka poleks üleliigne, kui „kiriku-
kari“ juures tarwitusele wõetaks endised nimed,
nagu „inkwiisitor“, „üleminkwiisitor“, „ketseriko-
hus“ ja muud sarnased, sest neil sõnadel on oma
ilus ajalugu ja väga suur müstiline mõju. Niisä-
ma tuleb „õpetaja“ asemel jälle „kirikherra“
tarwitusele wõtta.

*

Jahipidamine teeb Eestis wiimajal ajal suuri
edusammusid. Waewalt oli ülemaaline klaperjaht
noorjoo liikumise peale weidi raugenud, kui uus
ülemaaline klaperjaht toime pandi — jaht asu-
nikkude peale. Jahipidamise on oma peale wõtnud
seekord meie poliitilised erakonnad, kes warusta-
tud igasuguste „kolistitega“ ja lingudega. Asu-
nikkude seisukoht on päris lootusetu, sest erakon-
nad on rasju nende kannul, kuna asunikud weel
pole jõudnud endile hobuseid muretsjeda. On tõesti
wähe lootust, et nad nende lingude eest, mis nagu
maod nende peade kohal wihiwad, pääseksid; pea-
legi on erakonnad kindlas arwamises, et asunikud
nendele jõddaks just nagu loodud.

—0—

Ratarbari keedis päewakangelastele.

Bleimann esitab Moskwas Eestit. —

Ta ütles: „Tööstuse kriisi pärast wähenes
proletariaadi arw Eestis 25 tuhandeni. Peale selle
on Eestis 80—90.000 põllutöö-proletaarlast. Eesti
proletariaat kannatawat walge terroori ja walitsuse
ikke all...“ („Päewaleht“).

Ja hirmus ta on; ning ööd ja päewad mur-
rab wist waene Bleimann pead, kuidas oma loo-
gikat ots-otsaga kokku wiia, sest mida suurem
tööpuudus, seda vähem proletaarlist
elementi, tähendab:

„Sulu tööstused täielikult ja Eesti võib ra-
hulikult hingata, sest proletariaat walgub kodan-
lusse ja — rahu ning üksmeel walitseb maa peal.

Ja kuidas põllutöö-proletariaati häwitada (se-
da nähtawasti palub Bleimann) — põllutööl lõpp
— ja sihid on saawutud!!!

Ja kõige enam kannatab wist kurtja ise ning
näeb oma nahas igat oma suuremat ja vähemat
wenda. Talle jääks soowida, et ta kewade tule-
kuga kesta heidaks, sest selles peitubki kõige
kurja juur, ja laulgu ühes isa Krölowiga:

„Wana kesta a'asin maha,
ei ma enam nüüd tee paha“ j. n. e.

—0—

24. weebruaril Tallinnas.

(Mäpatud prowintšilehe kirjasaatja laualt).

Juba hommiku wara hakkasin südalinna poole sikutama. Kadriorus kraakusid ärewalt waresed, kufagil laulsid sõdurid: „Wändra metsas Pärnu-maal...“

Kohe oli märgata, et midagi suurt sünnib. Süda sulas ja ilm sulas. Iga pool olid tiigad taga. Oli ikka tõesti üks kena pidu. Oshawõtmise oli wäga rohke. Harjuwärawa mägi oli inimesi täis tipitud, sealt oles neid wõinud peoga püüda.

Kui sõjamehed olid paigale pandud, siis tulid ka kawaleerid ja teised seltskondlised organisatsioonid, nagu wigastatud inwaliidide ja langenud sõjameeste ühisus, põllumeeste selts ja teised Tallinna laulu ja muusika vereinid.

Sellel paraadil wõisid weel kord kõik skeptikud näha, et meil kõik riigi tundemärgid on olemas, — sõdurid, kindralid, ministrid, torukübarad, kardawoid, ja isegi tanki oma kahe pojaga ei puudunud.

Ainult lippudega on täbar lugu, sest juuцем hulk majaperemehi ei näi tänapäewani teadwat, mis karwa see Eesti lipp siis õige on; mõni arwab, et must-must-walge, teine — sini-hall-walge, kolmas hall-hall-hall, mõni aga arwab, et must-must-must see kõige õigem wärw on; on aga ka need, kes walge-must-sinise lipu wärsja on pistnud. Sellewastu aga nägin, kuidas juudid rongikäigus kõige puhtamat wärwi Eesti lippu kandsid. Need mehed on alati kõige truimad isamaa pojad iga walitsuse all.

Paraadi päewaks oli ka keegi heasüdamline ja rikas herra lasknud Weneturu jumalaputka kallide wärwidega üle wõõbata, millega aga Wene kirik millegi pärast nõus polnud, ning lasti wõõbatud kohad jälle halliks wärwida. Mille poolest see hall wärw ilusam oli, kui sinine ja roheline, jääb kirikuijade saladuseks.

Ka Peetri kujuga sündis enne paraadi ühel ööl wiperus: taheti wana hea mees jalust maha rebida patriootide poolt, kuid seal tuli meie weel patriootilisem politsei ning seadis korra, s. o. Peetri jälle jalule.

Üks hommikuleht teatab, et Peeter paraadi ajal wiha ja põlgusega alla waadanud rewolutsiooniliste hingede peale. Imelik, millest küll see rewolutsiooniline meeleolu wõis tähendus, lehe kirjasaatjal tekkida. Egas ometi paljast Wabaduseplatsi nimetusest? Minul jäi Peetrist sootuks teistmugune mulje. Kogu aja pidas ta ennast wäga korrektilt ülewal. Ta tegi näo, nagu poleks see

läinud temale sugugi korda,
et paraad läks hästi korda,
kuid ometi nii mitu korda
püüti rikkuda seega korda,
et taheti maha wõtta see „dershi morda“,
ent... politsei pidas hästi korda...
see eest peaks antama talle üks — „orda“.

Ainult ootamatult nina all suurtikipaukusid kuuldes, oles Peeter nagu weidi kahtlaselt hää-

litsemud ja wõpatanud, aga wõib ka olla, et ma ise wõpatafin.

Nii siis — paraadil wiibis ka Peeter Suur, kelle alla kogusid wäljamaa diplomaadid, meie ministrid, rahwasaadikud ja mina. Kõik olid torukübarates. Meeleolu ülew. Ainult kahju, et saapad wett läbi lasid...

Udse läks paraad hiilgawalt korda... Iseäranis hiilgasid politseinikkude näod, kes... mõh, siin pean jälle Peetri juure tagasi tulema. Mulle näib, et ta selle paraadi ajal hingeliselt rohkem kannatab, kui meie, sest näha oma es paraadil marsšiwat (mitte tema auks) wäge, kes tema poolt raiatud „akna Euroopasse“ kinni sulgus, sest et liig suure tuuletõmbuse tõttu pärismaalastel nohu tekkis — see peab tšaaril walus olema.

Siiski peab tunnustama, et Wabaduseplatšil täht wabadust polnud, sest kui Jaani kiriku taga mõned kodanikud rahwuslises joowastuses Peetrit punase lipuga ja internatsionaaliga ärritada tahsid, siis ei lasknud agar politsei seda jällegi sündida. Mine ja saa politsei tahtmisest aru!

Nojah, mis ma tahtsin üteldagi... ah joo, need skouidid on minu arwates ikka wäga tillukesed paraadi jaoks. Neid oles pidanud enne weel söötma ja kaswatama ja alles siis paraadile toodama... Aga noh, ajame läbi. Kokkuhoidmise mõttes on see koguni plus, — riidet läheb wähem ja seega on mõnigi mark riigi heaks kokku hoitud.

Ohul sõitsime kampaniiga Nõmmele restoraani. Seal jaal oli dekoreeritud ja daamed dekolteeritud, laua peal oli kapakasi, laua all aga Eesti nali: tantsimine seal siibrit ja woks-trotti ja jõime õlut, likööri ja krookki, tellisime anipraadi iga mehe jaoks ja laulsime „elagu“ wabariigi auks... Meeleolu oli tõesti wäga hea. Ainult kahju, et selle pärast wälja oksendamine...

Terwisid toimetusele!

Teie kirjasaatja Jaan Julk.

Alguskirjaga õige: K. Odanik.

—o—

Öösel wastu neljapäewa katsunud mitmed isikud Peetri kuju mahawõtmisele asuda, mis aga politsei waheselegamise pärast nurja läinud.

(Ajalehest.)

„Andke jumalale, mis jumala kohus ja keiserile, mis keisri kohus! Esimene sai omale — kirikud, teine aga — wähemalt Tallinna endisel Heinaturul, praegusel „Wabaduse platsil“ seisew tema keiserlik kõrgus „Peeter Suur“ — on pidanud leppima mõne linnukese lahkusega. Keiserile on sellest wähe ja nüüd, aastapäewa puhul, sai talle osaks — wabariikliku ihukaitsewäe hoiu all olla. Kas see aga mehele meeldis?

Arwatawasti tahetawat temale hümn pühendada, missugune ülesanne on meie wanema ja parema luuletaja L. M. Ulli hooleks jäetud ja kuuldawasti olla sisu umbes järgmine:

HÜMNUS TSAAR PEETRILE.

Jumal Peetert kaitse sa —
 politsei sea walwama,
 et ei kuri nõu tad riisu
 ega „mats“ ei kiwilt kisu;
 Eesti Peetert walwa sa,
 ehi teda kullaga —
 sest et ilma temata
 oleks pealinn ilmata.
 Tema see, kes Narwast tuli,
 Kadrioru looja oli.
 Ulakuil ta keppi andis,
 „matsi“ ihu eest hoolt kandis!
 Kuigi ta su waenlane,
 ära kurjal' kurja tee.
 Sest ka pühakiri ütleb:
 „Onnis see, kes waenlast wihtleb!“
 Küll on hull! L. M. Üll.

Piiritus ja weepuudus.

Igal aastal on teda iseloomustawad jooned,
 mis tšalehe weergude kaudu ilma ette kantakse.
 Nii wõis mõnel möödunud aastal pea iga
 päew lugeda, kuidas ühes wõi teises maanurgas
 wiinaajaja lõksu langedud, kurdeti, et rahwas oma
 seadustest ja määrustest mittelugupidamisega hoo-
 pis ülekäte läinud.

Tol armsal ajal oli „wiinaajamine ja selle
 joomine“ kuritegu, ning määrusest mittekinnipida-
 jat karistati wäga waljuult.

Kuid ajad muutuvad, nüüd peetakse kinni
 pühakirja sõnast: „Anna walitsusele, mis walit-
 suse kohus ja kodanikule, mis kodaniku kohus
 on“ ja täidetakse ka; walitus annab rahwale wiina,
 annab nii palju, et isegi need, kes kunagi keelu-
 seadusele hääle andsid, piiritusesse ära wõiwad up-
 puda — ja ükski ei karista uppumat! (Misju-
 gone heasüdamus!!)

Wiimasele liigile näib jarnane teguwis küll
 ülekohtune ja mõni, wõib olla, isegi julgeb appi
 karjuda, kuid kui silmas pidada, et, näituseks,
 tallinnlasi weepuudus ähwardab, sest ülemiste wa-
 na, nähes, et linn kunagi walwis ei saa, järwega
 maa alla kaob; mõnda teist maanurka ehk sa-
 mafugune weepuudus ähwardab, siis on walitsuse
 teguwis wäga õige — piiritust wee asemel tar-
 witada ja üks kõik on ju, mis me joomes wedel
 on ikka wedel ja wõib seda ainult juua.

Ka karstklaste peale on mõeldud, nende pead
 on täis kuldseid sõnu, mida nad oma hingekinnitu-
 seks rahwale nokkimiseks annawad.

Tallinna linnaisjade tähelepanu juhiti aegsasti
 asjaolu peale, et — „weepuudus tuleb“.

Kui teie nüüd rahwast janusse ei taha lasta
 surra, siis wähendage hinge peale wäljaantawa
 wiina hulka ja asetage see aitadesse — mustade
 päewade jaoks.

— 0 —

Laul maksudest ja maksadest.

(Omal wiisil, mis weel loomata.)
 Maakonnawalitsustel rutt
 eelarwe kallal wända pead;
 suunurgal mõnelgi neil nutt —
 kuis otjad wiimaks kokku wead!
 Siis poleks ka ju wiga weel,
 kui igamees, kel siga weel,
 tooks poolegi sest maksudeks.
 Kuid sealt saab waewalt nüsida, —
 ei maksa tõesti küsida,
 miiks paljud ei läe pakjudeks...
 Ent siseministerium
 (wõiks öelda ka: müsteerium) —
 see tunneb arifmeetikat,
 mõnd muudki ilust eetikat.
 Kops nagu kerkiks üle maksa — —
 Ah tühja, — käega lööd — ei maksa!

Kuid siiski kõigist nupukam
 ja igapidi „kuppukam“*) —
 te tunnete wist seda meest,
 kes wõtab kas wõi surma eest —
 me tulumaksu „pektorit“...
 Mul pole põsdu hektarit,
 ei hobust, oinast, härgagi,
 ei kalasaba märgagi.
 Mu ainus lõbu wist on see,
 kui kogun lapsed ümber tee,
 siis kuulda nende wingumist
 ja püksirihma pingumist...
 Ma oma sisjetulekut
 wõin mõta millimeetriga.
 Ei usu te mu olekut,
 siis rääkige wõi Peetriga.
 Kuid „pektorit“ lai iseloom,
 ta mõet on nagu lõngapoom;
 ja päris heldus ise ta,
 kes ikka wõtab lisada...
 Kops nagu kargaks üle maksa...
 Ah tühja, — käega lööd — ei maksa!

Kuid wähest — pole ime ka —
 on weidi kanapime ta —
 et waata, waata sunikut —
 ei näe ta kullahunikut...
 Ent troosti wõime leida me,
 kui endid alla heidame:
 üks on ju pandud orjama
 ja teine kopkaid korjama;
 üks on meist sündind lektoriks
 ja teine „tulu-pektoriks“...
 Kops nagu kipuks üle maksa...
 Ah tühja! — käega lööd — ei maksa.

K. Odanik.

Lahutuse põhjus.

— Miks teie naisest lahkute?
 — Oli põhjus; kord ütlesin tema juures-
 olekul: „Hea inimene meie tuttaw Nirk,“ ja tema
 wastab:
 — „Ainult magades muidugi!“

*) Sõnast — kuppulaskma.

Eesti moodne kirjanik: „Wabameelsed kooliõpetajad on sind jooma õpetanud, nüüd tule minu järgi, ma õpetan sind naistega „kurameerima“ ja siis saab sus tulewikus asja!”

Peenike wastus.

— Papake, miks kassid öösetel katustel karjuwad?

— Ja, roniwad sinna, rumalad, õhtutel, — tuleb öö, pimedus, ei näe maha ronida — no ja karjuwadki.

Haritud koer.

— Proua, kas teie ei ostaks selle koera minult, on väga tark loom.

— Aga mida ta mõistab?

— Nii näituseks ütlete temale: „Kas sa tulled minu juure wõi ei tule?“ ja tema tööpoolest kas tuleb wõi ei tule!

—ira—

Järgmine „M. M.“ nr. ilmub 18. märtsil 1922. a.